

Hansines Veninder ofte drillet hende med Kapellanen, til hvem hun efter deres Paastand længe skulde have baaret en hemmelig Kærlighed. Rigtignok protesterede hun selv ivrigt mod Beskyldningen, og det saa' ud, som om det var for yderligere at bevise sin Uskyld, at hun netop i Dag — i Modsætning til de fleste andre af Forsamlingens unge Piger — havde iført sig en ganske tarvelig, mørkegrøn Hvergarnskjole uden mindste Pynt eller Besætning.

Alligevel saa' hun godt ud; — det var ikke for ingenting, at man regnede hende blandt Byens smukke Piger, skønt der herskede et lille Misforhold mellem den øverste Del af Ansigtet med de mørke, sammengroede Bryn over de dybtliggende, alvorlige Øjne og Underansigtets barnligt uudviklede Form. Hun sad med sin sædvanlige, næsten unaturligt strunke Holdning, der gav hendes lille sluttede Skikkelse et Præg af Selvsikkerhed og Kraft, og hun hverken deltog i eller paahørte den livlige Snak, der førtes mellem Kvinderne i hendes Nærhed.

Denne Mangel paa Deltagelse for, hvad der foregik omkring hende, var imidlertid saa gammel hos hende, at den ikke længer vakte nogens Forundring. Allerede mens hun var Barn, havde man moret sig over den pudsige mutte Mine, hvormed